

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๓๑ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๔๔

อยู่กับพุทธศาสนาอย่าให้ใจว่าเหว

เครื่องบินตกนี้นาน ๆ จะได้ยินทีหนึ่ง รู้สึกว่าเขาปฏิบัติทางอากาศด้วยเครื่องบินนี้ดี จะไม่ให้มันตกได้ยังไง ตั้งแต่ก่อนมันมีปีกบินไปบินมา มันยังตกได้ เรื่องรถยนต์นี่มันเป็นอันตรายถึยิบทั่วไปหมดเลย แต่เครื่องบินนี้นาน ๆ จะได้ยินทีหนึ่ง ที่พูดนี้คือเอามาเทียบกันระหว่างรถยนต์กับเครื่องบิน เครื่องบินนี้ธรรมดาใคร ๆ ก็กลัวว่าเป็นอันตราย แต่ครั้งแล้วเรื่องราวอย่างนี้ไม่ค่อยมี นาน ๆ จะมีทีหนึ่ง มีก็เป็นเหตุสุดวิสัย เสียบ้างอะไรบางอย่างนั้นะ คือรถยนต์นี่มันสุดวิสัยไม่สุดวิสัยมันก็เคลื่อนอยู่ข้างถนนชนกันบ้าง ตกคลองบ้าง มีอยู่ทั่วไปแต่ก่อน แต่เวลานี้รถยนต์รู้สึกว่ดีขึ้นมาก ไปที่ไหนไม่ค่อยเห็นรถยนต์ชนกันอยู่สองฟากทาง

ตั้งแต่ทางแคบ โย้ย ไปที่ไหนมีแต่ซากรถยนต์ ทางแคบกับทางกว้างต่างกันนะ ยิ่งทางสองเลนแล้วยิ่งสะดวก ไปไหนไม่ค่อยเห็นซากรถซากคน แต่ก่อน โย้ย มีเคลื่อนไปหมด ไม่ว่าไปจังหวัดไหนภาคใดมีอย่างเดียวกัน จนเราอดคิดไม่ได้ ตอนที่ไปอังกฤษปี ๕๑๗ นั้น ถนนหนทางเรายังไม่มีอะไรปรับปรุงกัน ชี้ดูโลกันไปอย่างนั้น รถชนกันไม่ว่าบ้านนอกในเมือง ชนตะ เรื่องเหล่านี้ละที่เวลาเราไปอังกฤษเราจึงเอามาเทียบเคียงกัน ไปอังกฤษนี้ไม่เห็นรอยซากรถชนกันเลย ไปอยู่นั้นสองอาทิตย์กว่า เราก็ออกทุกวัน ๆ ออกเที่ยวดูสถานที่นั่นที่นี้ ชี้เกี่ยจชี้คร้านขนาดไหนก็ไป เพราะเราตั้งใจไปด้วยเหตุผล ไปดูที่นั่นที่นี้เป็นทัศนศึกษาไปในตัว ๆ เลย จนกระทั่งวันกลับไม่เห็นรถชนกันที่ไหน ๆ เลย

เย็นวันนั้นเราไปเที่ยวครั้งสุดท้าย พอเข้ามาวันหลังก็ขึ้นเครื่องบินกลับ มาเที่ยวสุดท้ายนั่งรถมา รถที่เรานั่งมานั้นเป็นรถสถานทูตไทย เขามารอมารับอยู่ตลอดเวลา เราก็มาวัดก โห มันแปลกอยู่นะ นอกจากธรรมแล้วเหมือนหนึ่งว่าเทวดามาเตือน พอเราวัดกขึ้น เพราะไปที่ไหนก็ไปหมดแล้วตั้งสองอาทิตย์กว่า แล้ววันนั้นเป็นวันสุดท้ายที่เที่ยวดูรอบเมืองอังกฤษ วันหลังก็ออกเดินทาง เมืองนี้ไม่ค่อยเห็นรถชนกัน คิดในใจนะเมืองไทยเราไปที่ไหนเคลื่อน เราก็คิดว่าเมืองนี้เป็นเมืองใหญ่ เห็นรถชนกันไม่มีเราว่าอย่างนั้นแหละ ไม่นานนะ รถเราไปรถคันไหนมาชนท้ายเราต๊อบเลย ไม่นานนะพอเราวัดกในใจ รถเขาก็เวียนมา รถเราก็อยู่ข้างหน้า มันเบรกไม่ทันชนต๊อบ มันก็เหมือนเอากำปั้นทุบเอานี้ ไม่รุนแรงไม่เสียหาย

ทางนี้เราก็คิดคนขับรถเราจะมีอาการอะไรบ้างไหม ไม่มีนะ เขาก็ดี วางให้เหมาะสมกับสังคม พอชนต๊อบข้างหลัง เราเองก็ไม่มองเพราะไม่รุนแรงอะไร รู้แต่ว่ารถชนกัน

เดือนเราแล้วเราคิดคะนอง คิดว่าฉันนะ เราคิดคะนองว่ามาจนกระทั่งปานนี้ยังไม่เห็นรถชนกันในเมืองอังกฤษเลย ลักเตี้ยวต๊ับท้ายรถเรา รถเขามาชนท้ายรถเรา ไม่เสียหายอะไรแหละ มันเท่ากับเอากำปั่นมาตีเอาเนี่ย มาต๊ับ ไม่ชนยังไง คงหมายว่าอย่างนั้น เวลาลงจากรถเราก็เดินจากไปทางหลัง ไม่เห็นรอยอะไรเลยนะรถสถานทูตเรา ไปเห็นนั่นที่ว่ารถชนท้ายของเรา นอกนั้นไม่มีเลย ขบขันดี

เราคาดเท่าไรผิด เราจนได้บอก โอ้ เมืองไทยเรามันเป็นเมืองเด็ก เราว่าฉันเมืองเขาเป็นเมืองผู้ใหญ่ คือทุกอย่าง ๆ ดูแม้แต่เด็กก็มีภูมิระเบียบเรียบร้อย เห็นป้ายให้รอ เช่น ทางม้าลายอะไรอย่างนี้ จะมีป้ายมีอะไรบอกไว้ ไม่ว่าจะรถไม่ว่าเด็กจะปฏิบัติถูกต้องตามนั้นเลย รถพอมานี้แล้วจะหยุดก็เลย เด็กก็เหมือนกัน พอมารอ พอรถหยุดปั๊บเขาจะปิ้ง ๆ เลยเขาไม่มองหลังนะ ดูเข้าท่าเข้าที แล้วไม่เห็นรถชนกันเลยตลอด เศษกระจกตามข้างถนนซึ่งเมืองไทยเรามีเกลื่อนเพราะรถชนกัน ไม่มี เราดูเอ้อ เข้าท่าดี

คือแต่ก่อนเมืองไทยเราถนนแคบ มันเฉียดกันไป ทนไม่ไหวก็ต้องชนกันเป็นธรรมดา แต่ทุกวันนี้ไม่เป็นเพราะถนนกว้าง ความระมัดระวังของคนก็ดีมากว่าแต่ก่อน จึงไปที่ไหนไม่ค่อยเห็นรถชนกัน ก็เห็นแต่รถผีบ้าคันหนึ่งอยู่ที่หน้าบ้านดงเค็งนี่ วันเราออกเดินทางไปที่ พอเลี้ยวจากดงเค็งจะไปทางขอนแก่นนั้น เห็นรถเก๋งคันหนึ่งมันก็ขับไปอย่างธรรมดา มันลงไปนอนอยู่ในคลอง รถคันนี้มันเป็นบ้ามาแต่ไหนมาลงคลอง เราก็เลยว่อย่างนั้น ทางเขาทำไว้ไม่ยอมไปโอดลงในคลอง อยู่ไหนไม่เห็นมีคนสักคนนะ รถเก๋งคันนั้น ตามธรรมดาไม่เห็นรถชนกันที่ไหนไม่ค่อยมี

จึงพูดถึงเรื่องเมืองอังกฤษเป็นเมืองผู้ใหญ่ เมืองเราเป็นเมืองเด็ก กระทั่งเด็กปฏิบัติต่อกฎจราจรเรียบร้อยหมดเลย ไม่ว่าจะวิ่งไปที่ไหนรถนะ พอเห็นเสาจราจรหรือเสาอะไรนี้ เท่ากับตำรวจคนหนึ่งนั่นเอง คือเรานั่งรถเราไปเรารู้ละซี รถเราพวกอังกฤษทั้งนั้นมาขับให้ รถเขามารถอยู่ตลอดเวลา จะไปคันไหน ๆ ได้ทั้งนั้น ครั้นเวลานั่งรถไปนี่ พอไปถึงนั่นปั๊บจะเหมือนตำรวจคนหนึ่งเขาจะปฏิบัติหน้าที่ได้ถูกต้อง พอไปถึงนั่นเบาวบเลยนะ พอผ่านก็บิ่ง ไฮ้ อย่างนี้เองเขาเคารพกฎจราจร มันถึงไม่มีอันตรายไปที่ไหนเหมือนกัน แล้วเราไม่ได้ขึ้นรถคันเดียนะ ลูกศิษย์ลูกหามาจอดตายน้อย ๓ คันอยู่แล้ว เราอยากไปเมื่อไรได้ ๆ ลูกศิษย์ในลอนดอนก็เยอะ แล้วมีทางสถานทูตอีกด้วยมาบริการ บอกว่าทางนี้มีแล้วเขาก็ไม่ฟัง เขาก็เอารถทางสถานทูตมารอทุกวันเราก็เลยไป นั่นละจึงได้ดู นั่งรถคันนี้กับรถคันนั้น คนขับเป็นคนละคนกัน แต่เวลาปฏิบัติต่อกฎจราจรเป็นเหมือนกันหมด นี่เป็นคนชาวอังกฤษเป็นอย่างนั้น เขาเคารพจริง ๆ

ไปอยู่นั้นสองอาทิตย์กว่า มันตั้งไป คือชี้เกียจขนาดไหนก็ไป เราตั้งใจไปทัศนศึกษาดูเหตุการณ์ทุกสิ่งทุกอย่าง แม้ที่สุดโรงงานใหญ่ ๆ เขาก็เข้านะแต่ไม่ลงรถ ชาวอังกฤษเขาชำนาญชำนาญพอแล้วให้เขาพาไป ไปก็จากเข้าไปโรงงานดูทุกอย่าง หากไม่ลงรถนะ จากไปรอบแล้วออก โรงอะไร ๆ ดูหมด ไปเที่ยวดูชอกแซกหลงตานั้น โรงงานใหญ่ ๆ เขาขนรถยนต์ออกมานี้เป็นชั้น ๆ รถยนต์เขาออกมาจากโรงงานของเขา ไปเที่ยวดูหมดชอกแซกซิกแซก จากนั้นก็ลงไปที่สระน้ำใหญ่บึงใหญ่เขารอบ ๆ ไปเที่ยวดูพวกสัตว์พอเห็นคนไปนี่รู้มาเลย เราสังเกตดูพวกนกอยู่ในน้ำพอเห็นคนมานี้มันว่ายน้ำมาเลยเป็นฝูง คงจะเคยกิน สักเดี๋ยวเห็นเขางัดนั่นออกงัดนี่ออกโยนให้เขา โอ้ย เขาเคยอย่างนี้ ทางนี้ก็เตรียมของต้อนรับไปแล้ว เพราะฉะนั้นทางโน้นถึงมา พวกไหนก็แบบเดียวกัน

จากนั้นโดดขึ้นคนพวกกระรอก คนนั่งเก้าอี้มันโดดขึ้นคนตามตัก มันคั้นขนาดนั้น ขึ้นบนตักเลย เราก็ดู อ้อ นี่ความตายใจ ความให้อภัย ความเมตตาสงสารกัน มันเป็นอย่างนี้ ๆ ก็คือธรรม ธรรมอยู่ที่ไหนเย็นไปหมด เอามาเทียบพิจารณา ไปทุกวันนะ ตอนเย็นพอบ่าย ๔ โมงก็ออก แต่นั่น ๓ ทุ่มมันถึงมีตนะ กลางคืนจริง ๆ มีเพียง ๕ ชั่วโมง เวลากลางวันมีถึง ๑๙ ชั่วโมงไม่ใช่เล่น ตอนที่เราไปเดือนมิถุนา กลางวันมาก กลางคืนมีเพียง ๕ ชั่วโมงเท่านั้นเอง เพราะฉะนั้นกลางคืนเวลาไหนไป เช่น ๖ โมงนี้ ตะวันยังอยู่สูง กลางวันมาก ตอนบ่าย ๔ โมงไป กะไว้ประมาณ ๒ ชั่วโมงพอดีวันหนึ่ง ๆ กลับมาพอ ๖ โมงเย็นก็ประชุมเทศน์

แต่เสียดายที่เราไม่ได้ภาษาเขา ฝากกันไปมันไม่ถนัดมือ จิ้มเอานี้ฟันเอานี้มันเร็วดี ใสนี้ฝากไป เขาก็เป็นพวกเดียวกัน ท่านปัญญาที่พวกอังกฤษเขาจะไปตีกันแรงอะไร เขาตีเบา ๆ ถ้าเป็นเราแล้วใส่ปี๊วะเลย จึงได้ไปเห็นพวกอังกฤษหัวเราะ ธรรมดาเขาไม่หัวเราะนะ เขามานั่งเหมือนผ้าพับไว้ ที่แรกก็มีเก้าอี้ ครั้นต่อไปคนมามากต่อมาก เก้าอี้เลยไม่มีความหมาย ใครมาถึงที่ไหนนั่งเลย ๆ เวลาฝรั่งออกจากเก้าอี้นั่งได้ทุกแห่งนะ ไม่ใช่เล่น อย่าประมาทเขานะ เขาลงจากเก้าอี้ นึกว่าเขามีแต่ความระเบียบเรียบร้อยอยู่ เวลามหาเราที่ไหนเขานั่งหมดเลย เพราะคนมากต่อมาก ที่ไหนนั่งไปหมด ระเกะระกะ

เราก็ไม่เคยเห็นเขาหัวเราะ ธรรมดาเขามหาผู้ที่เคารพเขาต้องระวัง เวลาโต้ตอบปัญหาที่เราเสียดายไม่ได้ชัดกันต่อหน้าต่อตา ฝากท่านปัญญาไป ก็เพียงเหาะ ๆ เท่านั้น ถึงขนาดนั้นเขายังหัวเราะกันลั่น ๆ แล้วเขาพูดฝากท่านปัญญามาว่า ท่านอาจารย์นี้ตอบปัญหาเก่งมาก ตลกขบขันดี นี่เราฝากไปนะ ฝากไปเฉย ๆ ไม่ใช่เราตอบถึงมือ อันนั้นเต็มร้อยเปอร์เซ็นต์ อันนี้มันลดลงก็เปอร์เซ็นต์ก็ไม่ทราบ แล้วคนมากขึ้น

เรื่อย ๆ พวกชาวอังกฤษมากขึ้น จนกระทั่งเก้าอี้ไม่มีความหมายเลย นั่งแทรกไปหมด สุดท้ายเก้าอี้เลยไม่เอามา คือคนเขาไม่นั่ง ก็คนหนึ่งนั่งข้างล่าง คนหนึ่งไปนั่งข้างบน มันไม่น่าดูใช่ไหม สุดท้ายเก้าอี้ทิ้งไว้เปล่า ๆ นั่งแทรกอยู่กับเก้าอี้ เป็นอย่างนั้นพวกนี้ แล้วยิ่งมากขึ้นทุกวัน ๆ

พวกที่เขามาสั่งเหตุการณ์เขาก็มาพูดเองพูดบอกท่านปัญญา เขาบอกเขามาว่าเขา มาสั่งเหตุการณ์ ครั้นมาแล้วฟังธรรมะรู้สึกว่าเป็นเพลิน ๆ ไปทุกวัน ยิ่งเวลาตอบปัญหา ยิ่ง เพลินดี ตั้งแต่นั้นมาเรื่องคำว่ามาสั่งเหตุการณ์เลยไม่มีความหมาย ไม่คิดไม่สนใจ วัน ไหนไม่ได้มาอยู่ไม่ได้ ต้องมา มาทุกวันเลย สั่งเหตุการณ์เลยหายหมด เขาวางนั้น พูดกับ ท่านปัญญา นี่ละเรื่องของอรรถของธรรมเมื่อเข้าถึงจิตใจมันดูดีจริงๆ นะ พวกฝรั่ง นี่มาเต็มหมดเลย เราจึงเสียดาย โห้ ถ้ามีพระที่ตั้งใจปฏิบัติจริง ๆ มีความเข้มงวดกวด ขันตามหลักธรรมหลักวินัย ไปที่ไหนไม่ขัดข้องต่อตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ ของโลกแล้ว มันก็ซึมซาบเข้าไป มากเข้าทุกวัน ๆ โห้ เต็มหมดนะพวกฝรั่ง คนไทยเราก็มีมาก เหมือนกัน แต่สุดท้ายสู้ฝรั่งไม่ได้ ฝรั่งมีมากกว่าคนไทย ฟังจริง ๆ พวกนี้ พอเทศน์แล้ว ก็พานั่งสมาธิ ๓๐ นาทีอย่างนั้นทุกวัน พอเทศน์แล้วก็ตอบปัญหา มีปัญหาอะไรตอบ แล้วพานั่งสมาธิ จากนั้นก็เลิกกันไป เป็นประจำทุกวัน เขาเลยพอใจนะ ถึงเวลาไม่อยากจะ ให้เรามาเลย พอเทศน์จบต่างคนต่างเจียบบนนั่งสมาธิภาวนา แปรลกอยู่นะ

เราจึงอดวิตกวิจารณ์ไม่ได้นะ ตอนที่เขามาขึ้นเขาขอท่านปัญญาไว้ เวลาท่าน อาจารย์ไปแล้วรู้สึกจะว่าเหว่มาก เขาวางนั้น อย่างน้อยได้พระไว้สักองค์ ขอท่านปัญญาไว้ ที่นี้พอเป็นเครื่องอบอุ่นภายในใจ ถึงวันเวลาว่างแล้วเขาจะได้มาเขาวางนั้น แล้วเขาก็ติด ต่อกับท่านปัญญาและขอนิมนต์ท่านปัญญา ท่านปัญญาก็บอกว่าต้องขอปรึกษาท่าน อาจารย์เสียก่อน หมายความว่าถ้าเรานุญาตให้มาโดยไม่มีข้อเงื่อนไขอะไรเลยนี้ ท่าน ปัญญาก็จะรับเขาแล้วตามอาการนะ มาถามเรา ว่าพวกชาวอังกฤษได้นิมนต์ผมไว้ที่นี้ ท่านอาจารย์จะว่ายังไง ว่าอย่างนั้นนะ ทางนี้ก็ตอบขึ้นว่า ผมไม่ว่ายังไง สำหรับท่านจะว่า ยังไง ท่านพร้อมแล้วหรือ

ท่านเลยถามว่าพร้อมอะไร พร้อมภายนอกภายในทางด้านจิตใจเกี่ยวกับธรรม ละซี อยู่ ยังไม่พร้อม ยังไม่พร้อมแล้วท่านมาถามผมอะไร เลยดูท่านปัญญา ท่านปัญญา หัวเราะพูดให้เขาฟัง เขาก็หัวเราะกันลั่น สุดท้ายท่านปัญญาโดนดู ตั้งแต่มาอยู่ตั้งแต่ว่า ๐๖ จนกระทั่งปานนี้ก็ไปดูแบบขบขันอยู่ในอังกฤษนั่นแหละ บอกว่าผมพร้อมแล้ว ท่าน พร้อมแล้วยัง ถาม จากนั้นเราก็อธิบายให้ฟังว่า ผมแนะนำสั่งสอนประชาชนพระเถระเรา นี้ผมสอนเพื่อให้พร้อมนะ บอกว่าผมไม่มีปัญหาอะไรในการสั่งสอนการเป็นผู้นำ ถ้า ท่านพร้อมแล้วท่านก็อยู่ได้ผมไม่ว่า แต่เวลาถามว่าพร้อมแล้วยัง บอกว่ายังไม่พร้อม ไม่

พร้อมแล้วท่านมาถามผมขอผมทำไม ดูเอาตรงนี้ซิ ท่านก็เลยหัวเราะ เลยไม่ได้คุยท่าน ปัญญาณะ ก็เลยกลับมาณีจนกระทั่งปานนี้

ระยะนั้นเขาก็มาเรื่อยมานิมนต์เราไปอังกฤษ เราไม่ไป ไปคนเดียวเท่านั้นเข็ดเวลานี้ก็คงแก่ไปแล้ว ผู้ที่ล่องลับไปแล้วอาจจะมี ผู้ที่เขาเคยมานั้นบ่อย ๆ นะ เดี่ยวนี้หายเงียบไปหลายปี เป็นสิบกว่าปีแล้วละ แสดงว่าแก่มาก เราก็มองไม่ได้ถามถึงไม่ทราบว่าเป็นตายอะไร ก็ความเป็นความตายมีอยู่ทุกแห่ง นี้เราพูดถึงเรื่องทางอังกฤษหากมีผู้ตั้งใจปฏิบัติจริง ๆ พร้อมทั้งภายนอกภายในแล้ว ศาสนาจะไปเจริญรุ่งเรืองอยู่ เฉพาะอย่างยิ่ง เช่น กรุงลอนดอน ไม่สงสัย อย่างที่เราไปเพียงสองอาทิตย์กว่าคนแน่น ๆ สนใจจริง ๆ จากนั้นมาก็ไม่ได้ไปอีก เหนื่อยแล้ว

ไปเทศน์ที่ อ.ด่านช้าง คนก็มากเหมือนกัน เต็มไปหมด มาจากทิศไหนแดนใดบ้างก็ 모르กันมาก เราก็มองไปพักให้ ๒ คิน คินแรกไปถึงประมาณบ่าย ๔ โมง ตอนค่ำก็เทศน์ให้ฟังบ้างเล็กน้อย วันหลังมานี้ก็เรื่อยแหละ ฉันทิ้งหั้นแล้วคนชั่วเขี้ย ๆ เขาก็ประกาศให้เราพัก เราก็มองไปพัก พอจวนบ่ายโมงออกมาศาลาสถานที่เทศน์ คนมาพร้อมแล้วก็เลยเทศน์ คนมากจริง ๆ วันนั้นก็ไม่ได้ไปไหน มีวันหนึ่งเทศน์จบลงแล้วยังไม่ค่านักก็เลยมาดอนเจตีย์ เข้าไปดูแล้วก็ออกมา วันหลังฉันเสร็จแล้วก็มาเลย

นี่ก็พากันตั้งอกตั้งใจปฏิบัตินะพี่น้องชาวไทยเรา เราอยู่กับพุทธศาสนาอย่าให้ว่าเหวทางด้านจิตใจนะ เวลานี้ทางด้านจิตใจว่าเหวมากที่สุดสำหรับชาวพุทธในเมืองไทยเรา อย่างอื่นเราก็เห็นแล้ว พากันติดกันดิน เอาแต่วัตถุมาเป็นเนื้อเป็นหนัง มันเป็นไม่ได้ วัตถุเป็นวัตถุ เนื้อหนังเป็นเนื้อหนัง จิตใจกับธรรมเป็นเนื้อหนังสำคัญที่จะติดต่อกันสืบเนื่องกันถึงวันเป็นวันตาย ภาพนี้ภาพหน้า จะไม่พ้นจากบุญกรรมอันนี้เลย ส่วนเหล่านี้ไม่ไปไหน เราอยู่กับเขา นี่ พอลมหายใจขาดลงไปแล้วอันนี้เขาก็อยู่ของเขา ที่จะไปข้างหน้าคือใจของเราสำคัญมากนะ

นี้ได้เรียนทุกอย่างปฏิบัติทุกอย่าง ถอดออกมาจากหัวใจที่ได้ผ่านเวทีมาแล้ว อย่างโซกโซน แทบเป็นแทบตาย มาแสดงให้พี่น้องทั้งหลายฟังถึงข้อเท็จจริงแห่งการปฏิบัติธรรม ธรรมพระพุทธานี้เรียกว่าร้อยเปอร์เซ็นต์เรื่องการทำพิสูจน์ ไม่มีอะไรเคลื่อนไหว ให้พี่น้องทั้งหลายจำเอาไว้ เราเอานี้เป็นเครื่องวัดพระพุทธานี้ทั้งหลาย เอาเปิดให้ฟัง เราเอาแน่แหละวัด อันอื่นวัดไม่ได้นะ ใจต่อใจ ใจกับธรรมเข้ากันแล้ววัดกันได้ตลอดทั่วถึงหมด เมื่อปฏิบัติแล้วธรรมที่พระพุทธานี้สอนไว้ทุกแง่ทุกมุมนั้น สอนด้วยความรู้แจ้งเห็นจริงมาหมดทุกแง่ทุกมุมแล้วนำมาสอนโลก ทั้งฝ่ายดีฝ่ายชั่ว ไม่มีเคลื่อนไหวคลาดสาดกระจายไปไหนเลยว่าพระพุทธานี้เก็บไม่หมด

รู้มาหมด แต่จะนำมาแสดงต่อสัตว์โลก ก็แสดงเท่าที่สัตว์โลกจะพอยึดพอก็คือไป
ได้ นอกจากนั้นก็เอาไว้เป็นระยะ ๆ สำหรับผู้ที่มีภูมิขั้นใด ควรจะได้ธรรมสมบัติ
ประเภทใดเข้าสู่ใจ ท่านก็สอนเป็นขั้นเป็นภูมิ ตั้งแต่ธรรมะพื้น ๆ ชั้นกลาง ชั้นละเอียด
ละเอียดสุด มีในธรรมพระพุทธเจ้าหมด พระพุทธเจ้าทรงสอนไว้ด้วยความถูกต้อง ดังที่
ท่านแสดงไว้ในธรรมคุณว่า สุวากุขาโต ภควตา ธมฺโม พระธรรมอันพระผู้มีพระภาค
ตรัสไว้ชอบแล้ว คือว่าชอบทุกแง่ทุกมุม ไม่มีเคลื่อนคลาดไปไหนเลย ถูกต้อง เพราะ
ฉะนั้นเราเป็นผู้ปฏิบัติ ขอให้ยึดหลักธรรมที่ถูกต้องนี้มาประพฤติปฏิบัติ ยากจนเชยใจ
ทุกข์ยากลำบากขนาดไหนก็ให้พากันฝืน

การฝืนนี้ฝืนเข้าศึกคือกิเลสนั้นแหละ มั่นรุ่มล่อมอยู่จิตใจของเรา ถ้าจิตใจเราคิด
จะสร้างความดีนี้ อันนั้นมันจะเข้าดีทันที ความชั่วทั้งหลายมีอยู่ในหัวใจเรา ถ้าเราจะคิด
จะทำความดีนี้มันจะมาทันที มันอยู่ในฉากเดียวกัน คือจิตดวงนี้มีทั้งกิเลสมีทั้งธรรม จิต
เป็นภาชนะรับไว้ทั้งกิเลสทั้งธรรม แต่เราไม่มองเห็นตัวมัน รู้เฉย ๆ ชื่อมันว่ากิเลส
ความมัวหมองมืดตื้อ แผลออกแล้วนะ สร้างทุกขีให้สัตว์โลก สร้างความลุ่มหลงให้สัตว์
โลก คือประเภทมืดตื้อนี้แหละ อันหนึ่งคือความสว่างไสวได้แก่ธรรม อยู่ในใจดวงเดียว
กันนั้นแหละ จิตดวงนี้เป็นภาชนะ เวลาขึ้นเวที่มันถึงขีดนะ พระพุทธเจ้าขึ้นเวที่แล้ว พัด
กับกิเลสขาดสะบั้นลงจากพระทัยแล้วที่นี้จำหมดเลย

นั่นละท่านว่า โลกวิทู คือรู้จำ ทางภายในกิเลสนี้ก็หมดไม่มีอะไรเหลือ ไม่มีอะไร
ลึกลับเรียกว่าโลกวิทู รู้แจ้งโลกภายใน โลกคือกิเลสภายในพระทัยคือใจ รู้แจ้งหมด
ทำลายได้หมด รู้แจ้งโลกนอก โลกนอกสามแดนโลกธาตุสว่างกระจ่างแจ้งไปหมด เรียก
ว่าโลกวิทู รู้แจ้งทั้งโลกนอกทั้งโลกใน แล้วนำธรรมะมาแสดงต่อสัตว์โลกตามนิสัยของ
ใครจะได้แค่ไหน ๆ มาแสดงตลอดมา นี่เป็นธรรมที่ตายตัว แน่ใจแล้ว การการประพฤติ
ปฏิบัตินี้แลเป็นการเดินตามร่องรอยพระพุทธเจ้า ท่านก็ให้ เราอย่าเสียดายเกินไป
ความเสียดายเป็นเรื่องของกิเลส กิเลสไม่มีเหตุมีผลง่าย ๆ นะ แต่ธรรมนั้นมี

ส่วนมากในเบื้องต้น กิเลสตัวไม่มีเหตุผล ตัวถูกลู่ถูกมันจะลากไปเลยนะ เราจะ
ทำคุณงามความดีกิเลสจะลากทันที ไม่ต้องหาเหตุหาผลมาลากแหละ กิเลสเอาความ
อยากความขี้เกียจขี้คร้านเข้ามาทับบับเดียวเท่านี้อยู่หมดเลยนะ ขี้เกียจไม่ไป เท่านั้น
แหละไม่เอามาก ขี้เกียจเพราะเหตุไรไม่ต้องถามเข้าใจไหม นี่เรียกว่าไม่มีเหตุมีผล ว่าขี้
เกียจเท่านั้นละ ถ้ามีเหตุมีผลก็ว่าขี้เกียจเพราะเหตุไร แต่นี้ไม่มี กิเลสลากไปเลย ไม่มี
ศรัทธาความเลื่อมใส ไม่พอใจ ความไม่พอใจนั้นแลเป็นตัวกิเลสโดยตรงไม่หาเหตุหา
ผลอะไร ไม่เลื่อมใสเพราะอะไรก็ไม่ต้องถามกัน เพียงความไม่พอใจเท่านั้นพอแล้ว
กำลังของกิเลสที่จะจุดลากสัตว์โลกไปได้ง่ายตายมาก

เวลาเราจะทำความดีนี้จะมาๆ มันอยู่ในใจของเรา ทีนี้เราก็อึดมั่น ทางธรรมมีเหตุผล กิเลสจะฝืนเท่าไรๆ ไม่อยากให้เรา เราจะทำด้วยเหตุผลอย่างนั้นๆ เชื่อธรรม พระพุทธเจ้าก่อน ยังไม่มีเหตุผลก็ให้เชื่อท่านสอนไว้ก่อน แล้วก็ดำเนินตาม เอ้า ท่าน มีมากมีน้อยเราให้ท่าน การให้ท่านของเรานี้มีผลประจักษ์ อย่างน้อยตัวเองยังไม่พอใจ แต่ฝืนกิเลสไปทำ ความพอใจในการให้ท่านก็มีน้อย แต่ผลที่จะปรากฏขึ้นมานั้นพอใจ ไม่พอใจก็ตาม เรื่องการให้ท่านเป็นบุญเป็นกุศลเป็นแล้ว เป็นในหัวใจเราแล้ว กิเลสจะเห็นด้วยไม่เห็นด้วยก็ตาม บุญหรือธรรมของเราที่บำเพ็ญความดีมานี้เป็นของเรา เป็นบุญแล้วๆ กิเลสมาคัดค้านต้านทานไว้ไม่อยู่เลย ว่าคนทำบุญแล้วไม่ได้บุญ กิเลสจะมาคิดขวางไม่ได้ต้องเป็นบุญวันยังค่ำ นี่อันหนึ่ง

จากนั้นพอเราให้ท่านลงไป ของที่เรามีอยู่ในตัวของเรานี้ มีมากน้อยนี้ยังไม่เห็นผลเห็นประโยชน์ พอเราแยกจากตัวของเรากออกไปแจกทานให้ผู้ใดๆ ก็ตาม นี่จะเริ่มแสดงความยิ้มแย้มแจ่มใสความดีอกดีใจขึ้นมาทั่วหน้ากัน ๆ ท่านเรากระจายไปถึงไหน ความยินดียิ้มแย้มแจ่มใสจะกระจายออกไป นี่ผลแสดงขึ้นมาแล้ว เราให้ไปนี้ความยินดีที่ผู้ได้รับรับไปนั้นจะแสดงขึ้นทุกหัวใจๆ เป็นลำดับ นี่ผลให้เห็นปัจจุบันเป็นอย่างนี้ เราเก็บไว้เฉยๆ ไม่เกิด พอเรานำออกไปนี้จะแสดงขึ้นมา นี่ก็เป็นผลแห่งทานอันหนึ่ง แล้วต่อไปเวลาเราทำไปๆ อำนาจแห่งทานที่เราทำไปนี้ จะเป็นผลหนุนให้เราอยากทำไปเรื่อย ๆ ผลแห่งความดีจะหนุนให้ทำความดีเรื่อย ๆ ทีนี้วันหนึ่งๆ ไม่ได้ทำบุญให้ท่านอยู่ไม่ได้ มันหากเป็นในหัวใจของเราเองนั่นแหละ มันรู้สึกตะขิดตะขวงภายในใจถ้าไม่ได้ทำบุญให้ท่านวันหนึ่งๆ ถ้าได้ทำจะรู้สึกโล่งๆ นี่อำนาจแห่งการทำบุญให้ท่าน ในเบื้องต้นเป็นอย่างนั้น ครั้นต่อไปไม่ได้ให้อยู่ไม่ได้ วันหนึ่งๆ อำนาจแห่งทานเดือนๆ เรื่อยๆ ไม่ได้ทำทานอยู่ไม่ได้

ครั้นต่อไปก็หนักเข้าทางศีลเจริญภาวนา อันนี้ก็แบบเดียวกัน เบื้องต้นมันก็ซี้เกียจซี้คร้าน ครั้นต่อไปทำไปๆ อำนาจแห่งธรรมนี้จะค่อยหนุนไปๆ สุดท้ายยืนเดินนั่งนอนเลยอยู่กับภาวนา หมุนอยู่ในนั้น จิตใจถูกชำระซักฟอกตลอดแล้วสว่างออกๆ ยี่งมีความดูดีมีในอรรถในธรรม ปลื้มปีติในอรรถในธรรมเรื่อยไป แล้วก็ยิ่งเห็นผลหนักเข้าๆ จนปรากฏจิตมีความสงบเย็นใจสว่างไสวประจักษ์ตัวแล้วทีนี้ก็ยิ่ง ไม่ต้องไปถามใคร มันหากเป็นเครื่องดีดุดกันนั่นแหละ ระหว่างธรรมที่มีความสว่างไสวกับจิตที่ดีดุดกัน ทีนี้ก็อยู่ไม่ได้ แล้วก็หมุนไปเลย นี่อำนาจแห่งการสร้างความดี เมื่อสร้างไปความดีมีอำนาจบังคับความชั่วได้ คนสร้างความชั่วเมื่อสร้างไปมากๆ ไม่ได้ทำชั่ววันหนึ่งอยู่ไม่ได้นะ เหมือนหนึ่งว่ามันเสียลวดลาย ต้องได้ทำความชั่วเสียก่อน มันเคยต่อนิสัย เพราะฉะนั้นเราจึงต้องฝึก ให้ฝึกไม่ฝึกไม่ได้

นี่ก็เคยพูดให้พี่น้องทั้งหลายฟังแล้วจนเบื่อจะพูดเบื่อจะฟัง พูดเพื่อเป็นคติ เครื่องเตือนใจทั้งนั้น เวลามันมีดมันมีดจริง ๆ จิตดวงนี้ มีดเหมือนกันทุกคน ไม่ต้องถามกันเรื่องจิตมีดนี่นะ ที่นี้เวลาสว่างไสวขึ้นมาแล้วสำหรับผู้เป็นก็ไม่ต้องถามใคร แต่ผู้ไม่เป็นที่ต้องถาม ดีไม่ดีไม่เชื่อเข้าใจไหม แต่เวลาเป็นหนักเข้า ๆ มันไม่ได้สนใจกับจะถามใคร ก็มันจำอยู่ที่นี่ จำอยู่ภายในใจ อะไร ๆ ที่พระพุทธเจ้าสอนไว้ ว่าบาปว่าบุญว่านรกว่าสวรรค์ เมื่อจิตนี้สว่างลงไปแล้วสิ่งเหล่านั้นมีอยู่แล้ว ทำไมมันจะไม่เห็น เพียงแต่ว่าเครื่องตอรับกันยังไม่มี จิตยังไม่สว่างมันก็ไม่เห็น เช่นวัตถุเหล่านั้นเต็มอยู่ที่นี่ เวลาเราหลับตาหรือตอนกลางคืนนี้มันก็ไม่เห็น ที่นี้พอลืมตาขึ้นมาสิ่งใดมีอยู่แล้วมันก็เห็น ยิ่งเป็นกลางวันขึ้นมาแล้ว อย่างนี้เห็นหมด ถ้ากลางคืนไม่เห็นนะ มันมีอยู่ก็ไม่เห็น ชนได้โดนได้คนเรา เพราะไม่เห็นของมีอยู่

จิตใจเวลามันสว่างขึ้นไปแล้วก็เป็นอย่างนั้น สว่างออก ๆ จำ สว่างตรงไหนหายสงสัยทันที ยอมรับพระพุทธเจ้าทุกกระยะ ๆ อ้อ ๆ คือไปเห็นเจออันนี้ ท่านว่าพวกเปรตพวกผีอย่างนี้เป็นต้นนะ พอจิตสว่างไปมันก็เห็นจริง ๆ เปรตเป็นยังงี้ผีเป็นยังงี้ มันก็เห็นชัดเจน ๆ อ้อ เรื่องบาปเรื่องบุญเรื่องนรกสวรรค์มันกระจายออก ๆ อยู่รอบตัวของจิตนี้ ไม่มีคำว่าเซตว่าแดน ความรู้ของจิตนี้ครอบโลกธาตุ เวลาถึงขั้นมันรู้แล้วมันกระจายออกไปหมดเลย อยู่ที่ไหน ๆ รู้หมดเห็นหมด ๆ นี่พระพุทธเจ้าที่ว่าโลกวิทู คือรู้แจ้งโลกนอกโลกใน ที่มีอยู่มากน้อยเพียงไรเห็นหมด นำมาสอนโลก อันนี้ไม่ดีสอนให้ละ ส่วนนี้ดีสอนให้บำเพ็ญ สอนไปตามทางที่เป็นภัยเป็นคุณนั้นแหละ ที่ว่าสอนเรื่องให้ละบาป คือบาปมันไม่ดี มันพาสัตว์ให้ล้มจมและให้บำเพ็ญบุญ บุญเป็นของดีพาสัตว์ให้หลุดพ้นจากทุกข์เป็นลำดับลำดับ มีความสุขความเจริญตามขั้นตอนของตนที่ทำบุญไว้ มากน้อยขึ้นไปเป็นลำดับ มันก็ชัดเข้าไป ๆ

แล้วคนบุญคนบาปไปไหน กระแสบุญกับกระแสบาป กระแสนรกกับบาป กับกระแสสวรรค์พรหมโลกนิพพานกับบุญนี้เข้ากันได้ กระแสนี้พาดพิงถึงกัน ๆ ในหัวใจนี้ ไม่ต้องไปถามใครเลย พระพุทธเจ้าไม่ทรงถามใคร ตรัสรู้เพียงพระองค์เดียวเท่านั้น สอนโลกได้สามแดนโลกธาตุฟังซินะ พระองค์ไปศึกษาจากใครไม่มี บรรดาสาวกทั้งหลายพอได้ตรัสรู้ตามพระพุทธเจ้าแล้ว สอนโลกเต็มภูมิของสาวกแต่ละองค์ ๆ ไม่ต้องไปทูลถามพระพุทธเจ้า เต็มภูมิของท่านเอง เพราะสิ่งเหล่านั้นมีอยู่แล้ว เมื่อความรู้มีมากน้อยเพียงไรมันก็เห็นไป ๆ ชัดเจนเท่าไรยอมรับ ๆ ไปตลอดเวลา นี่ละความรู้ของจิตนี้เป็นอย่างนั้น ถ้าลงได้เห็นแล้วไม่ได้เชื่อใคร เชื่อแต่ความจริง คือสิ่งทั้งหลายนั้นเป็นความจริง รู้ก็รู้จริง ๆ เห็นจริง ๆ ยอมรับทันทีจริง ๆ เป็นอย่างนั้นนะ

เราอย่าทำสุ่มสี่สุ่มห้าไม่ได้นะ ครั้นเวลาตายแล้วไม่มีใครรับรอง ถ้าเจ้าของรับรองเจ้าของไม่ได้ในตอนนี่แล้ว อย่าหวังว่ามีใครจะมารับรองเราในกาลข้างหน้า เช่นตายไปแล้วอะไรจะมารับรองเรา ก็มีแต่บาปกับบุญแดนนรกแดนสวรรค์มารับรองเราจากการทำชั่วและดีของเราเท่านั้น อย่างอื่นอันใดไม่มี สิ่งที่จะมากีดกันหรือจะมารับรองเราได้ไม่มี ต้นไม้ภูเขาดินฟ้าอากาศ สมบัติเงินทองมีมากมีน้อยจะไม่มีอะไรมารับรองเราได้เลย เขาเป็นเขาอยู่อย่างนั้น มีมากมีน้อยก็เรารู้ว่าเป็นของเราก็ครองกันไปๆ พอลมหายใจขาดเท่านั้นสิ่งเหล่านั้นก็ไม่มีความหมายกับเรา เพราะเขาไม่มี ความหมายกับใครอยู่แล้ว เราไปสร้างความหมายให้เขาต่างหากนี่นะ พอลมหายใจขาดเท่านั้นอันนั้นก็ขาดไปเลย แล้วอันที่ไม่ขาดคืออะไร บุญกับบาปติดอยู่ในหัวใจ

การสร้างบุญสร้างบาป ใครอย่าไปคิดนะว่า สร้างในที่แจ้งที่ลับกาลนั้นเวลานี้ถึงจะดีไม่ดี อย่าไปคิด ไม่ว่าฝ่ายบุญฝ่ายบาป พอคิดปึบขึ้นเป็นบาปทันทีคิดทางบาป คิดทางบุญเป็นบุญทันทีจากผู้คิด ผู้คิดคือผู้ทำ ทำด้วยความคิด ทำด้วยการพูด ทำด้วยการกระทำทางร่างกายของเรา อยู่ตรงนี้นะ พระพุทธเจ้าท่านไม่ได้สอนให้โลกมีกลมายา หลอกกันอย่างทุกวันนี้ ไปขโมยเขาอย่างนี้นะ ไปหาขโมยคือเขาจับตัวไม่ได้ก็บริสุทธ์ไปอย่างงั้น มันบริสุทธ์ด้วยเขาไม่เห็นเฉยๆ ไม่บริสุทธ์ด้วยตัวเอง มันไม่ได้เป็นบาปเป็นกรรมด้วยตัวเองโดยปราศจากที่ลับที่แจ้ง มันหาเอาตามที่ลับที่แจ้ง แต่บุญบาปไม่หามะ ทำที่ไหนไม่ว่าที่ลับที่แจ้งกลางคืนกลางวัน เจ้าของทำปึบใช่แล้วๆ อยู่อย่างงั้น เวลาตายจะไปหาที่ลับที่แจ้งที่ไหนมาเป็นพยานไม่มี บาปเป็นบาปทันทีอยู่กับเจ้าของ ดึงลงไปทันที บุญเป็นบุญทันทีดึงเจ้าของขึ้นทันที ไม่ต้องไปหาใครมาช่วยจุดช่วยลาก พวกกันจำเอานะ

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ท้นต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet
www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd